

— Δέν ύποψιάζεσα τίποτε; Δέν θημάσια; —
 — Όχι, άφέντη.
 — Ναι, βέβαια, έχεις δίκιο. Ήθεες στην έπανιά άργότερα, μετά δύο χρόνια, όταν τό κακό είχε σταματήσει κα' όλα είχαν ξεκαταεί. Μα περίεργο... ποιά περίεργο...
 — Ποιά, άφέντη;
 — Δέν σοι είπαν, δέν σοι διαφηθήσαν τίποτε στην έπανιά τόσον καιρό τώρα;
 — Όχι.
 — Δέν άκουσες να μιλούν ποτέ για ένα τρομερό περιστατικό, που συνέβη στο χωριό που βρισκόσεται μία μέρα μακριά άπ' την έπανιά;
 — Όχι, άφέντη.
 — Κι όμως αυτό είνε. Ναι, ναι, αυτό... Μα και τί παράξενο... "Όσοι έζη ή δυστυχισμένη; Και βρισκόσεται κλεισμένη στον καταραμένο αυτό πύργο; Φίσηχ θεά Μάρθα!.. Δέν άκουσες λοιπόν να μιλάνε ποτέ για τί γρηιά Μάρθα Μαγκρό που την κυνηγούσαν οι πεθαμένοι;
 — Την κυνηγούσαν οι πεθαμένοι!..
 — Ναι. Είνε μία τρομερή, μία άπίστευτη ιστορία. Μία ιστορία ποτέ μείνε χωρίς τέλος και ποιά ξεσητάσεται σήμερα, τί στιγμή αυτή, χωρίς να τό περιμένουμε. "Ακουσε... Θα σοι πώ με δύο λόγια τό φοβερό αυτό περιστατικό, για να ξέρης περί τίνος πρόκειται...
 "Αναγα την πάα μου και είπα στό Δημήτρη:

— Η γρηιά Μάρθα, ή θεά Μαγκρά, όπως τη λέγανε, ζούσε στό χωριό που βρισκόσεται μία μέρα μακριά άπ' την έπανιά μας, ήσηχ και χωρίς φροντίδες. Μόνη της φροντίδα ήταν ένα μικρό έγγονάκι της, έξ-έφτά χρόνων, τό οποίο αντίκρισε στοργικά κα' άγαπάσσε σαν παιδί της. Μή-ποές δέν ήταν άλλωστε τό παιδί τοῦ παιδιού της; Οι γονείς τοῦ παιδιού είχαν πεθάνει ξαφνικά, ο ένας κοντά στον άλλο, μέσα σ' ένα τρέφινο. Έτσι τό μικρό έβρισκε ορφανό κα' ή θεά Μάρθα τό πήρε κοντά της. Αυτό ήταν και ή μόνη της φροντίδα, όπως σοι είπα, ή μόνη της αγάπη, ή λατρεία της ή μεγάλη, ή άπεριόριστη. Τό παιδί μεγάλωνε κα' ήταν μία χαρά, όταν έξαφνα ένα πρωί, ή γρηιά τον τό βρήκε λιποθυμμένο στό κρεβάτιάκι του και χλωμό σαν τό θανάσι... Τί είχε συμβεί; Πώς κατόλησσε έτσι τό παιδί, μέσα σέ μία νύχτα;
 Κοιτάζοντας δέν ήξερε, κανένας δέν μπορούσε να καταλάβη, να ξεγήγη. Μα ή θεά Μαγκρά ήταν γρηιά πολύξεση και δέν άρχισε να καταλάβη τί είχε συμβεί. Μαύρος και κακός βουκόλιος είχε ρουφήσει τό αίμα τοῦ παιδιού τη νύχτα!.. Η γρηιά Μάρθα έλαβε άμέσως όλα τά μέτρα της. Νόμισε πως τό έβρισκε έτσι τό κακό και τί συμφορά, μέ τη βοήθεια της ελεηθείσας κα' τοῦ Παντοδύνανου Θεού. Μα την τριτη νύχτα, ένώ ή θεά Μαγκρά ξαγρυπνούσε πλάι στό κοιμημένο άίχρονα της, άκουσε έξαφνα να της χτυπούν την πόρτα.

Πούς να ήταν τέτοια ώρα;
 — Πούς είνε; ρώτησε ή θεά Μάρθα.
 Καμιά άπάντηση.
 — Πούς είνε, γυνέ μου, είπα;
 — Τόξ! τόξ! τόξ!... ή πόρτα.
 — Άπάντησε ποιός είσαι;
 — Τόξ... τόξ!..

"Η γρηιά ήταν τολμηρή. Σηκώθηκε λοιπόν και τράβηξε τό σύρτη της πόρτας.
 — Έμπαός... "Εμπα μέσα ποιος κα' άν είσαι, είτε κρατώντας στό χέρι της τό ραβδί της.
 Μα ή πόρτα δέν άνοιξε. Μονάχα ξανακούστηκε τό ίδιο χτύπημα:
 — Τόξ... τόξ!..

"Η γρηιά ύποψιάστηκε τώρα. Δέν ήταν γείτονας. Δέν ήταν στρατόκός. Δέν ήταν ζητιάνος τέτοια ώρα. Ούσαν τό πνεύμα τοῦ κακού, ο άμοιόςτης βουκόλιας. "Όστόσο, δέν διάστασε. "Ανοίξε την πόρτα ή άτρώγητη γρηιά και κύτταξε έξω. Κύτταξε και δέν είδε κανένα. "Ο δρόμος ήταν έρημος. Περιμένε λίγο, έκανε τό σταυρό της και ξανά κλεισε. Μα δέν πρόφτασε να καθήση πλάι σ' άγγονάκι της και ξαναόχισησεν ο χτύπος στην πόρτα:
 — Τόξ... τόξ!..

"Η γρηιά όργιστηκε. Περιμένε να ξανακτυπήση ή πόρτα κα' άμέσως, χωρίς να χάση καιρό, την άνοίξε διάπλατα. Μα δέν είδε κα' αυτή τη φορά κανέναν άπ' έξω, κανένα, ψυχή γεννητή. Σταυροκόπησε ή γρηιά.
 — Έλα Χριστέ και Παναγιά, μουμούρισε.

Μα δέν πρόφτασε να τελειώσει ή φράση της κα' άκουσε, εκεί μπρος στό πόδια της, ένα τρομακό γέλιο, ένα γέλιο περιλαστικό, χλευαστικό, σατανικότατο.

"Η θεά Μαγκρά άνατριχίλασε. "Αραξέ είνε φανέρι, έπαύσε στην πόρτα κα' έσκυψε να δη...
 — Τί ήταν, άφέντη;
 — Τί ήταν; "Ενα κρανίο! "Ενα ανθρώπινο κρανίο, που σάλευε μονάχο του και κροτάλιζε τά δόντια του!..

(Άκολουθεί)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

'Εφές ό ήλιος έδινε στην άγια μου πατρίδα κα' ένα τοῦ δοξαρι φιλμη σέ θλιβερήν άχτίδα να μου τό φέρη έμένα.
 Θέλω να ίδω τη μάνα μου, τ' αδέρφια μ' να φιλήσω, στον τάφο τοῦ πατέρα μου θέλω να προσκνηήσω.
 Βαρεθήρα τά ξένα!
 Μιζρό—μιζρό μ' όρφάνεψ ή άλλότηή μου μοίρα, μιζρό—μιζρό της ξενητείας τό μοναπάτι πήρα με χελιή παραμένα...
 Μα τώρα και τά χόρτασα της ξενητείας τά κάλλη, άν είνε και Παράδεισος, βά την άφισο πάλλ.
 Βαρεθήρα τά ξένα!
 Μιζρό χελιδονάκα μου, για μια σταλίτσα στάσος, για μια σταλιά ληήσος με και δός μου τά φτερά σου τα λεπτοκακομένα!
 Θέλω τό δύστυχο κα' έγώ στό σπίτι μας να πάω, θέλω στής μάνας τό πλεονό λίγο φως να φάω.
 Βαρεθήρα τά ξένα!
 Άντριεωμένα μου βουνα, για λίγο χαμηλώσσε, για λίγο—λίγο γείσσε, λίγη βοήθεια δώσσε σε πόδια κουραμένα.
 Πεδύησος να στολάτω με γορτερό στολάδι, να πάω στην πατρίδα μου, σ' αγαπηρό τα-
 (Ξεϊδι.
 Βαρεθήρα τά ξένα!
 Κι' εσεις που μεγαλώσατε στον κόρφο της (μητράς, εσεις που δέν σας έφαγε της ξενητείας ά- (γέρας,
 καθώς με τρώει έμένα, μη μου κακοχαριόσσε σαν χλωμό τον ζωμό (μων και ψέλλω την πατρίδα σας σε κάθε στε- (καρμό μου.
 Βαρεθήρα τά ξένα!
 Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΔΥΟ ΦΙΛΑΚΙΑ

Σέ άμοιόστορομένη άκρογιαλιά Φτάνουν στό πόδια τά λειπά και τίς προκας της λεικάνει κα' χαροτά ζητούν να μείνουν, ηριστοπούλα κατελλά και ξεγυγώννε βισπιανά θαλασσινό άραβωνοκαπνένη.
 Κι' εκεί άγεράτα τ' άλωφρό, Κι' ή κόρη ειθής μελαγχολεί στό γαλαξένα κρηάτακι πεπόντας, δίνει στον άφρό —Μην είνε άφρός κα' τό φιλι να πάη της κόρης δύο φιλάκια.
 Φτάνουν στό πόδια τά λειπά κα' χαροτά ζητούν να μείνουν, κα' ξεγυγώννε βισπιανά κα' άβέλτητα στην άμο σβύνων.
 Κι' ή κόρη ειθής μελαγχολεί κα' λείει με στόμα παραμένο —Μην είνε άφρός κα' τό φιλι σε χελι θαλασσοδαμένο;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΡΗΜΑΔΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

"Ερω βιολι π' άράχναςες στον τοίχο κουραμαμένο κα' ή χόρδες σου έχουν σπάσει, γι' αναθήμησος έναν καιρό καιρό κα' όνειρεμένο μπροστά στό χοροστάσι.
 Λεβέντες άναφτέρονες σ' άνεσους χορούς με τό γλυκό σοκολά κα' άγάτες εκρυφόμενες, εθέριενες καιμήους σ' άπάθθνο χωριό.
 Τώρα στό σπίτι τό θυμικό που στούγειωσεν ή θλίψη μ' αναθήμεις παλές, σένα μονάχη ή Ζωή έχει άπ' τό Χάρο κούρη ν' αναθήμεις χαρές...
 Η ΔΥΠΗ ΣΟΥ

'Εχτές που άργά έπέρασα πολύ, κοντά στό παραθύρι καθισμένη είλες την καστανή σου κεφαλή στό χέρι τ' απαλό σου άκοιμασιμένη. Μο' φάνηκε πως ήσουν ζωγραφιά κα' έμεινε ή ματιά μου κροφωμένη. Τόση γλυκάδα έχεις κα' άμοιόρα αγάπη μου, σαν έσαι λιπημένη! Τό μάτι μου άπό σε δέν ξεκολλά, άχ! ή καρδιά μου πλέον δέν μ' όρίζει, όταν γελάς έσύ κα' αυτή γελά, όταν δακρύζει σύ κα' αυτή δακρύζει. Είνε κοντά σου όπου και να πάς και την καρδιά σου σ' όλα άκολουθήει, μα όχι σ' ελα... Έσύ δέν μ' άγαπάς κα' έκείνη σαν τρελλή σε άγαπάει...
 Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

